

ÖVERLEVARNA

Jane Harper

Överlevarna

Översättning av Mattias Edvardsson

FORUM

Tidigare utgivning:
Hetta 2017
Falska vänner 2018
En förlorad man 2019

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Jane Harper 2020
Australiska originalets titel: *The Survivors*
Omslag: Kerstin Hanson
Omslagsfoton: Alex K Alligas/Unsplash, David Clode/Unsplash,
Rawpixel
Tryckt hos 2022 ScandBook UAB, Litauen
ISBN 978-91-37-50109-3

Till Charlotte och Ted

Prolog

Hon hade – nästan – kunnat vara en av Överlevarna.

Hon stod blickstill i det bleka ljuset med ryggen mot honom och med saltvattnet skvalpande runt fötterna. Så rörde hon sig. Ett enda andetag och en knappt märkbar förflyttning. Illusionen brast.

Hon tittade fortfarande på något han inte kunde uppfatta i mörkret. En våg slog in och vattnet isade mot hans ben medan det skummade vitt runt hennes nakna vader. Luften var fylld av ett tunt dis. Hennes T-shirt hängde runt midjan och med ena handen lyfte hon upp sin kjol över knäna.

Havet svallade igen och den här gången var underströmmarna starka. Han tog ett steg i hennes riktning utan att hon märkte något. En halskedja i silver glittrade mot hennes nyckelben när hon böjde sig fram för att undersöka något i vattnet. Samtidigt som vattnet forsade tillbaka släppte hon taget om sin kjol och svepte undan hästsvansen som fallit ner över ena axeln. Fukten från havet hade gjort den tung. Ett ensamt hårstrå hade klibbat fast i mungipan och hon föste bort det med fingertopparna. Det stramade över hans bröst och skuldror.

Om du ska göra det...

Tanken kom som en viskning under ännu en kraftfull våg. Strömmen slet i hans fötter. Han kämpade mot ett ögonblick, innan han tog ett nytt kliv.

Hon hörde honom nu, eller kunde åtminstone ana hans närvaro. Stillheten var bruten.

Om du ska göra det...

Hon tittade upp. Han sög in den saltstänkta luften.

Gör det nu.

I

Kieran hoppades att benen snart skulle domna bort. Han var van vid att den isande smärtan från havet försvann efter ett tag, men nu tickade minuterna iväg och han fortsatte att frysa. En våg slog mot huden och han spände hela sin kropp.

Det var inte så kallt, intalade han sig. Inte för att vara en sen eftermiddag när sommaren egentligen var slut. Mer gåshud än förfrysning i alla fall. Kieran hade kallat vatten betydligt kyligare än det här för ”skönt”. Men bara här i Tasmanien. På ön rådde helt andra förväntningar på havstemperaturen än i andra delar av Australien.

Sydney har gjort dig mesig.

Rösten i Kierans huvud lät misstänkt lik hans brors.

Kanske. Men egentligen var problemet ett annat. Istället för att klyva vågorna med bröstet fyllt av luft och vattnet rytande runt öronen, med tiotals mil av hav framför sig, stod Kieran blickstill med vatten upp till midjan tre meter från strandkanten.

Mot bröstet snusade hans dotter mätt och belåten, insvept i en torr handduk och med en solhatt slokande över ögonen. Hon började bli tung nu. Tre månader gammal. Det värkte i Kierans axlar när han for ut med blicken mot horisonten.

Audrey var inte den enda som hade slocknat. På stranden låg Kierans flickvän Mia, fullt påklädd med en hoprullad handduk under nacken och ena armen slängd över sitt ansikte. Hennes mörka hår som en solfjäder i sanden. Hon kunde sova var som helst nuförtiden. Precis som han.

De var så gott som ensamma. Ett tonårspår som han inte kände igen hade promenerat förbi, barfota, hand i hand, och

en bit bort strosade en ung kvinna omkring i strandkanten. Det bodde nio hundra personer i Evelyn Bay. Under högsäsong invaderades orten av turister, men så här sent på sommaren hade de flesta återvänt hem.

”Hallå!”

En bekant röst fick Kieran att sno runt. På en smal stig som band ihop stranden med några väderbitna trähus kom en man gående mot dem. Han grimaserade när han drog åt banden om sin slitna ryggsäck. Runt fötterna skuttade en hund av obestämd ras, vars storlek och guldbruna päls lurv påminde en hel del om husse.

Kieran vadade upp ur vattnet för att möta Ash McDonald. Han vände sidan till så att Ash fick hälsa på bebisen.

”Ja jävlar.” Ash petade bort en flik av handduken med sitt grova pekfinger och böjde sig fram så att hans orakade ansikte snuddade vid Audrey.

”Hon är helt klart för söt för att vara din, men grattis i alla fall.” Han rätade på ryggen och vinkade åt Mia, som just rest sig upp och borstat sand från sin kjol, innan hon kom bort till dem. ”Skämtar bara. Hon är underbar.”

”Tack, Ash.” Mia kvävde en gäspning när han pussade henne på kinden. Hon böjde sig ner för att klappa hans hund. ”Hej Shifty!”

Ash nickade mot Kierans blöta shorts. ”Hur är vattnet?”

”Helt okej.”

”Återupplever du gamla minnen?”

Kieran log. ”Jag hade hellre simmat.”

Under tonåren brukade Ash och Kieran stå i flera timmar med vatten upp till midjan dagen efter en hård fotbollsmatch, i väntan på att havet skulle göra underverk med deras kroppar.

Till en början hade Ash varit sommargäst i Evelyn Bay, men när han var femton hade föräldrarna skilt sig och mamman hade tagit med sonen tillbaka till sin hembygd för gott.

Kieran hade inte vetat så mycket om Ash, mer än att han kom från en gruvort där man spelade fotboll på grus istället för gräs.

Trots det hade Kieran blivit förvånad över den plötsliga konkurrensen i laget. För första gången var det inte självklart att Kieran var snabbast och starkast och den som gjorde flest mål. I början hade han blivit förbannad, men snart hade han börjat träna ännu hårdare, och blivit ännu mer förbannad när Ash gjorde exakt samma sak.

En träningskväll mitt under säsongen hade Kieran kommit sent till stranden. När han vadat ut i vattnet hamnade han av en slump bredvid Ash. Eftersom Kieran vägrade flytta på sig för någon hade han stått kvar med armarna i kors och stirrat ut över havet. Där stod de sedan, sida vid sida, genom hela övningen. Någonstans i norr, dit sikten inte nådde, låg Australien, och längst ner i söder gömde sig Antarktis. Framför dem vilade ett stort ingenting, och sedan horisonten.

”Jag har satt fler personliga rekord den här månaden än vad jag gjorde på hela förra året i min gamla klubb.”

Ashs ord tog Kieran med förvåning. Han sneglade på killen som ibland var en millimeter före honom, en hundradel snabbare eller lite, lite starkare. Och ibland inte. Ash stirrade ner i vattnet.

”Du har faktiskt hjälpt mig”, sa han.

Helvete också. Killen hade rätt. Kieran hade hjälpt honom. Och vice versa. Kieran hade aldrig varit så bra som nu, när den här idioten sporrade honom. Tränaren kallade till sig dem och Kieran stod kvar och såg Ash vada tillbaka mot stranden. Han ropade.

”Hallå, vänta ett tag!”

Ash väntade.

Och sedan dess hängde de ihop.

Ingen av dem lirade fotboll längre, men nästan femton år senare var Kieran minst lika vältränad som då, och som sjukgymnast var det numera han som skickade ut folk i läkande saltvatten. Ash verkade inte heller ha förändrats särskilt mycket. Jobbet som landskapsarkitekt hade gjort honom senig och

stark, som man blir av att kasta runt jordsäckar och brottas med omkullblåsta träd.

”När kom ni tillbaka?” Trädgårdsredskapen i Ashs ryggsäck gav ifrån sig en dov, metallisk klang när han satte ner väskan i sanden.

”För några timmar sedan.”

Kieran och Mia hade dröjt kvar hos hans föräldrar precis länge nog för att inte verka otacksamma, innan de gett sig ut för lite frisk luft. De hade inte gått längre än att de fortfarande kunde se föräldrarnas veranda. Endast ett vitt staket skilde tomten från stranden. Kieran fick klaustrofobi bara av tanken på att han snart måste upp dit igen.

”Hur är det med din pappa?” frågade Ash. ”Jag har inte sett till honom på några veckor.”

”Det är inget vidare.”

Kieran funderade kort på om han behövde förklara sig närmare, men Ash nickade redan. I Evelyn Bay visste man allt om varandra. Förmodligen visste de flesta mycket mer om Kierans föräldrar än han själv gjorde. Det var ett och ett halvt år sedan hans pappa senast orkat flyga upp till Sydney. Då hade han varit konstant förvirrad, och Kierans mamma Verity hade ägnat orimligt mycket tid åt att förklara de mest självklara saker för honom. Och för tre månader sedan, när Audrey föddes, hade Verity kommit ensam till Sydney för att träffa sitt första barnbarn.

Trots alla varningsljus som blinkat hade Kieran blivit närmast förstummad när han tidigare på dagen mött spillrorna av den man som en gång varit Brian Elliott. Kieran hade svårt att avgöra om det var hans pappa som snabbt blivit mycket sämre eller om det var han själv som levte i förnekelse. Oavsett vilket hade demensen tagit ett stryppgrepp om Brian, som inte var mer än sextiosex år. Till och med läkarna ansåg att han haft världens otur.

”När går flyttlasset?” Ash spejade upp mot Kierans föräldrars hus.

”Om några veckor.” Vårdboendet i Hobart stod redo och väntade. ”Vi tänkte att mamma behövde hjälp att röja.”

”Vad ska hon göra? Hon ska väl inte in på hemmet?”

”Nej.” Kieran såg Verity framför sig. Hon var sextiofyra, men man kunde lätt tro att hon var tio år yngre. Hon sprang eller cyklade fortfarande varje dag. ”Hon har hittat en etta i närheten av vårdhemmet.”

”Okej, det låter ... ” Ash förde tungan över tänderna medan han sökte efter rätt ord. ”... bekvämt.”

”Ja.” Det hoppades Kieran, eftersom han var övertygad om att Verity skulle hata det.

Ash tänkte efter. ”Du, be Verity höra av sig innan hon lägger ut huset till försäljning. Jag fixar trädgården åt henne. Gratis, så klart.”

”Säkert? Vad schyst.”

”Självklart. Det är en jävla situation.”

Det *var* en jävla situation. Egentligen borde Kieran ha kommit hem tidigare.

”Hur länge sedan är det du var hemma senast?” frågade Ash, som om han kunde läsa Kierans tankar.

”Två år?” sa han.

”Längre, tror jag”, sa Ash, samtidigt som Mia skakade på huvudet.

”Det är nästan tre år sedan”, sa hon och vände sig mot Ash. ”Hur är det med Olivia? Jag mejlade henne och berättade att vi skulle komma den här veckan.”

”Jo, det är bra med henne. Hon vill gärna träffa er.” Ash plockade fram sin telefon. ”Jag ska kolla om hon är hemma. Hon bor precis här uppe, i den gamla fiskarstugan.”

Han nickade mot raden av strandhus där sanddynerna tog slut.

”Jaså?” Kieran kunde se det lilla kyffet framför sig. *Stuga* var att ta i. Liksom många andra hus i byn – även de nybyggda – skrek det sextiotal om kåken. ”Hur länge har hon bott där?”

”Ett och ett halvt år, typ. Ända sedan hon flyttade tillbaka hit.”

Medan Ash ringde sin flickvän försökte Kieran föreställa sig hur Olivia Birch såg ut som trettioåring. Han hade inte sett henne på ... hur länge då? Flera år i alla fall. I hans huvud var hon fortfarande arton. Hon hade varit lång och smal på det där sättet som vuxna kallar elegant och unga killar kallar sextigt. Hon hade varit stammis nere på stranden, med de bruna lockarna i en lång hästsvans när hon lät dragkedjan i sin vådräkt glida ner. Hon skulle naturligtvis fortfarande vara lång, och antagligen vacker också. Kvinnor som Olivia förlorade sällan sin skönhet.

Ash tryckte telefonen mot örat ett tag. När han lagt på rynkade han pannan mot skärmen. Han tittade upp längs strandkanten och ropade högt utan förvarning.

”Hallå! Bronte!”

Den unga kvinnan som strosat omkring i vattenbrynet satt nu hukad i den våta sanden där vågorna rullade in. I handen höll hon en kamera. När Ash ropade reste hon sig så att kjolen fladdrade i havsbrisen.

”Livs rumskamrat”, sa Ash till Kieran och Mia, innan han pekade upp mot fiskarstugan och höjde rösten igen. ”Är Olivia hemma?”

Kvinnan som tydligen hette Bronte skakade på huvudet och gestikulerade. *Nej*. De såg snarare än hörde svaret, eftersom vinden fångade hennes röst.

Ash kupade handen runt munnen. ”Var är hon då?”

En axelryckning till svar. *Vet inte*.

”Jaja, okej.” Ash återvände till telefonen med ännu fler rynkor i pannan. ”Jag vet inte. Men hon jobbar ikväll, så vi kan väl träffas där och ta en drink?”

”Jobbar Olivia fortfarande på Surf & Turf?” Mia lyckades inte dölja sin förvåning.

”Ja”, sa Ash. ”För tillfället i alla fall. När ska vi säga? Runt åtta?”

”Jag vet inte.” Kieran pekade på Audrey som låg kvar invirad i handduken och nu hade slagit upp ögonen under solhatten. ”Vi har ju den lilla ...”

”Det är väl det farmödrar är till för?” Ash skrev redan ett sms. ”Jag meddelar Liv. Ta med er Sean också!”

Kieran och Mia växlade en blick som inrymde en hel konversation. Det slutade med att de nickade nästan osynligt åt varandra. Båda skulle följa med ikväll.

”Okej.” Ash la undan sin lur och hängde ryggsäcken över axeln. ”Jag måste jobba. Vi ses senare!” Han böjde sig fram mot Audrey. ”Och du får lite kvalitetstid med farmor ikväll.”

I samma ögonblick som Audrey vände sig om och såg på honom slet vinden solhatten från hennes huvud. Både Kieran och Ash rusade efter, men hatten var redan halvvägs till havet. Ash kupade handen runt sin mun på nytt.

”Bronte!”

Den unga kvinnan stod nu med vatten upp till knäna och undersökte ett sjögräs. En bit upp på stranden hade hon lagt ifrån sig sin tygväska. Hon såg på Ash med viss irritation.

Vad är det nu?

Så upptäckte hon Audreys lilla hatt som svävade över vattenbrynet. Utan tvekan släppte hon sjögräset och for efter hatten. Vattnet stänkte och hon höll upp sin kjol med handen medan vågorna skummade vitt runt hennes ben. Just som hon sträckte sig efter hatten grep brisen tag i den på nytt och svepte ut den till havs.

Kieran såg hur Bronte bromsade in och gav upp. När hon släppte taget om sin kjol snuddade fällen nästan vid vattenytan. Tankspritt la hon handen mot nacken och samlade ihop sitt blonda hårtrassel medan den lilla solhatten guppade iväg på vågorna.

”Vad väntar du på?” flinade Ash. ”Simma efter den!”

Hon skrattade och ropade tillbaka. Det lät som:

Det får du göra.

”Var inte så självisk, Bronte. Du är redan i.”

Hon släppte ut sitt hår igen och gav honom långfingret.

Ash skrattade och vände sig om samtidigt som telefonen vibrerade i hans hand. Han tittade på den utan att säga något.

Kieran spanade efter hatten. Den såg nästan ut som en människa som drev ut i havet.

”Jaja.” Mia höll ut sina armar och tog emot Audrey. ”Den är nog borta, älskling. Tyvärr.”

Audrey svarade med att gripa tag om sin mammas halsband. Hon ryckte och slet i silverkedjan där de stod på stranden och såg hatten försvinna under vattenytan för att snart dyka upp igen, både en och två gånger, innan havet svalde den för gott.